

ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπαξ ἡ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου λαμβάνουσι τὰ ἑξῆς βιβλία :

Α'. Ἐκ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένης Θεατρικῆς Βιβλιοθήκης τὸν Γ' τόμον ἢ τὸν Δ' ἢ τὸν ΣΤ' *) κατ' ἐκλογὴν ἁξίας ἑκάστων	φρ. 5,50
Β'. Ποιήματα Σουρῆ Α' καὶ Β' Τόμ.	» 5,00
Γ'. Τὰς μέχρι τοῦδε Ἐπιφυλλίδας τοῦ Λυκογιάννη	» 5,00
Δ'. Γελοιογραφικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ Μη Χάνεσαι (ἐξηντηλημένον σχεδόν) τοῦ 1883	» 2,00
Ε'. Τορπέλλαι , κωμῳδία	» 2,00
ΣΤ'. Λουθάρεδου Λόγοι , περὶ τῆς ἠθικῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ	» 5,00
Τὸ ὅλον βιβλία φρ.	24,50

(*) Ἰδὼν τὰ περιεχόμενα ἑκάστου Τόμου :

ΤΟΥ Γ'. 1) Ἀγγελος μεσονυκτίου, δράμα εἰς πράξεις ἑξ. 2) Ἰωάννα Γρέυ, δράμα εἰς πράξεις πέντε. 3) Ποιμενίς τῶν Ἀλπεων, δράμα εἰς πράξεις πέντε. 4) Εἶναι Τρελλή, δράμα εἰς πράξεις δύο. Κυα νῦς Μανδύας, κωμῳδία, εἰς πράξιν μίαν.
ΤΟΥ Δ'. 1) Γάμοι τοῦ Ἀτείλα, δράμα εἰς πράξεις τέσσαρας. 2) Φίλιππος ὁ Β', δράμα εἰς πράξεις πέντε. 3) Γάσπαρος ὁ Αὐλικός, δράμα εἰς πράξεις πέντε. 4) Δάφνη, δράμα εἰς πράξεις τέσσαρας. — Δέησις ναυαγοῦ, δράμα εἰς πράξεις πέντε.
ΤΟΥ ΣΤ'. 1) Σωάννα Ἰμπερτ, δράμα εἰς πράξεις πέντε. 2) Γέρω-Δεκανεύς, δράμα εἰς πράξεις πέντε. 3) Τὸ ἔνσαρκον Ἀγαλμα, δράμα εἰς πράξεις ἑξ. 4) Δαλιδά, δράμα εἰς πράξεις τρεῖς. 5) Ἰωάννα θακρῶν καὶ γελῶτων, δράμα εἰς πράξεις τέσσαρας. 6) Περιπέτεια ἐφημεριδογράφου, κωμῳδία εἰς πράξιν μίαν.

ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΑΛΒΑΝΙΑ

Ὁ πανσλαβιστικὸς ὀργασμὸς ἐπιτείνεται ὁσημέραι καὶ ἐπικινδύνως ἐντείνει τὰ δίκτυά του καθ' ἅπασαν τοῦ Αἴμου τὴν χερσονήσον. Τὰ πανσλαβιστικὰ κομητάτα ἐργάζονται μετὰ

πυρετώδους δραστηριότητος πρὸς ἐξέγερσιν τοῦ αἰσθήματος τῆς ἐνότητος καὶ ἀδελφότητος τῶν Σλαβῶν. Εἰς τὸ κέντρον δὲ τῶν πανσλαβιστικῶν τούτων κομητῶν, τὴν *Βουλγαρίαν*, Ρῶσοι ἐθελονταὶ σωρηδὸν κατέρχονται καὶ εἰς διαφόρους τῆς Βουλγαρίας πόλεις διακλαδίζονται αἱ ἐνέργειαι αὐτῶν, φθάνουσαι μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς Ἑρζεγοβίνης καὶ τῆς Μακεδονίας, ὅπου ζητοῦσι νὰ προκαλέσωσιν ἐπανάστασιν ἐν τῇ Μακεδονίᾳ μάλιστα συνέστησαν καὶ βουλγαρικὰ σχολεῖα καὶ διδασκαλεῖα, ὡς ἐν Θεσσαλονίκῃ, Καστορίᾳ, Βοδενοῖς, Φλωρίνῃ καὶ ἀλλαχοῦ. Χρήματα, πολεμικοφύδια, προκηρύξεις ἐξερεθιστικαί, τὰ πάντα τίθενται εἰς ἐνέργειαν, τὰ πάντα προμηνοῦσι τὴν ἔκρηξιν τοῦ ἡφαιστείου, τὰ πάντα καθ' ὅλου μετὰ καταπληκτικῆς ἀκριθείας ὑπομνησκουσιν ἡμᾶς τὸ 1876. Ὁ πανσλαβισμὸς θρασεῖαν ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐντὸς τῶν γαμψωνύχων αὐτοῦ χειρῶν ἀπειλεῖ νὰ περισφίγῃ ὀλόκληρον τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Εὐρώπην. Τὸ μεγαθέριον, ὅπερ δικαίως ἀποκαλεῖται πανσλαβισμὸς, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν δεδουλωμένων λαῶν ἐπιθυμεῖ νὰ καταβροχθίσῃ διὰ μιᾶς ἅπασαν τὴν ἐλκυστικὴν λείαν, ἣν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡ ἐν τῷ νῷ ἔχει νὰ συνενώσῃ τὴν ἀνατολικὴν Ρωμυλίαν μετὰ τῆς Βουλγαρίας καὶ μετ' ἄλλων σλαβιστικῶν κρατειδίων, καὶ καθ' ὅλου νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν πραγματοποιήσιν τῆς διαθήκης Πέτρου τοῦ Μεγάλου. Ἀλλὰ μήπως δὲν ἥπλωσε τοὺς γαμψοὺς ὄνυχας καὶ ἡ Αὐστρία εἰς τὴν ἑλληνικωτάτην Μακεδονίαν, τὴν δεσποινίδα ταύτην τῶν δούλων ἐπαρχιῶν, καὶ δὲν κατεπλημύρησε τὴν Ἀλβανίαν διὰ τῶν πρακτόρων αὐτῆς, δελεάζουσα αὐτὴν διὰ ποικίλων μηχανορραφιῶν ὅτι θὰ ἰδρύσῃ αὐτόνομον ἁλβανικὴν ἡγεμονίαν ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῆς, ὅπως διὰ τοῦ δελέατος τούτου ἐπιτύχῃ τοῦ ποθομένου σκοποῦ καὶ ἀφαιρέσῃ ἔπειτα ἐθνικότητα, γλῶσσαν, ἥθη καὶ ἔθιμα, καὶ ἀποκόψῃ τὰς φλέβας καὶ ἀρτηρίας τῆς πελασγικῆς ταύτης φυλῆς, ἵνα μεταγίσῃ αἷμα σλαβικὸν ἢ γερμανικόν ; Ἀλλὰ μήπως καὶ ἡ Ἱταλία δὲν ἐποφθαλμιᾷ τὴν Ἀλβανίαν καὶ δὲν ἐνεργεῖ ἐν αὐτῇ διὰ τῶν πρακτόρων τῆς ; Ὁ κίνδυνος λοιπὸν εὐρίσκειται ἐπὶ θύρας. Ἐὰ ἀπεκδεχώμεθα αὐτὸν νὰ κρούσῃ τὴν πύλιν ἐντονώτερον, ἵνα σπαρακτικώτερον αἰσθανθῶμεν αὐτὸν, καὶ τότε λάβωμεν τὰ ἀναγκαῖα πρὸς ἀπόκρουσιν αὐτοῦ μέτρα ; Ὁ ἀναμένωμεν νῆκούσωμεν τὸν πρῶτον πυροβολισμόν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ, ὅπως ἐξεγερθῶμεν τὸν ληθαργικὸν καὶ τότε κατανοήσωμεν τὴν σοβαρότητα τοῦ ἐπικρεμαμένου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν κινδύνου ;

Εἶναι δὲ καιρὸς πλέον τώρα, διότι ὁ τῆς Ἀλβανίας ἀπὸ τοῦ τουρκικοῦ κράτους χωρισμὸς εἶναι καὶ βέβαιος καὶ ἐγγύς, ὥς δύνανται νὰ ὁμολογήσωσι πάντες οἱ ἀπαθὲς φιλοσοφούντες ἐπὶ τῶν διαδραματιζομένων μάλιστα ὑπὸ τῆς Ρωσίας καὶ Αὐστρίας καὶ τοῦ προσεγγόντος μέλλοντος. Ἐντὸς δὲ βραχέως χρόνου θὰ προσκληθῇ ἡ πεφωτισμένη Εὐρώπη ν' ἀποφασίσῃ ἂν ἡ τοῦ Σκεντέρμπεη πατρὶς θὰ χειραγωγηθῇ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἡμερώσεως καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, διότι δὲν δύναται πλέον νὰ ἀνέχεται αὕτη διὰ παντός τὸ χάος φαύλης κυβερνήσεως καὶ ἀταξίας, ἅτε τοῦ ἔθνους αὐτῆς πνέοντος ἤδη τὰ λοισθία, οὔτε ἡ χριστιανικὴ τῶν πολιτῶν ὁμήγυρις θὰ ἐπιτρέπῃ διὰ παντός τὴν πλειονότητα νὰ φυλάσῃ εἰς κοινωνικὸν ἐξευτελισμὸν τοὺς περὶ τὴν Σκόδραν ἀρνηφίλους, καὶ εἰς βάρβαρον ἀπομόνωσιν τοὺς ὀρεινοὺς καὶ γενναιομάχους Γέγαντας, οὐδὲ θὰ δεῖξῃ τοσοῦτον ἀσύγγνωστον πολιτικὴν, ὥς διεπράξατο τῷ 1445 ἡ Βενετία, ἥτις ἐνῶ ἡπειλεῖτο αὕτη τῶν χριστιανικῶν δυνάμεων ἡ ὑπάρξις ὑπὸ τῆς ὀθωμανικῆς λαίλαπος, καὶ ἡ πολυπαθὴς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου πόλις ἔπνεε τότε τὰ λοισθία, οὐ μόνον πρῶτιστον βοήθον κατὰ τοῦ ἐπιστήμου τῆς χριστιανωνύτης συμμάχου Σκεντέρμπεη ἐπεκαλέσατο τὸν κατ' ἐξοχὴν ἀδιάλλακτον τοῦ χριστεπωνύμου λαοῦ ἐχθρὸν καὶ πολέμιον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ περιφρονήσει νίκη, ἣν ἤρατο ὁ ἄλβανος ἥρωας κατὰ τοῦ ἡμελικτοῦ Σουλτάνου Ἀμουράτ, ἀπέστειλε τῷ ὀθωμανικῷ στρατῷ τὰ καθ' ἅπασαν τὴν πολιορκίαν ἐπιτήδεα. Εἰς τοὺς καιροὺς λοιπὸν τούτους καθ' οὓς θ' ἀποφασισθῇ ἡ τοῦ ἄλβανικοῦ ζητήματος λύσις, ἣν παρασκευάζει ἡ τῶν πραγμάτων πορὰ, ἀπαιτεῖ δὲ ἡ ἔλλογος πολιτικὴ, εἶναι καταλληλοτάτη περίστασις τῇ Ἑλλάδι, ὅπως φροντίσῃ μετὰ πάσης τῆς δραστηριότητος πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ διαπόρου πύου. Κίνδυνος δὲ ἐστὶ μήπως ἀπολεσθῇ ἡ Ἀλβανία διὰ τὴν Ἑλλάδα διαμελιζομένη ἢ ὑποκύντουσα καὶ ἀπορροφωμένη ὑπὸ ἑτέρου κράτους εὐρωπαϊκοῦ, καὶ τότε ἀπώλυσιν τὰ μέγιστα ἡ Ἑλλὰς, μὴ δυναμένη ν' ἀνταγωνισθῇ ἄνευ τῆς μετὰ τῶν Σκυπεταρῶν ἐνώσεως, ἐν ἣ καὶ ἡ σωτηρία αὐτῆς ἐγκειται. Ὅθεν ἐὰν ἐνωθῶσι πολιτικῶς μετὰ τῶν Ἀλβανῶν οἱ Ἕλληνες, θὰ ἀποκτάσῃ τότε ὑπεροχὴν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἀπέναντι τῶν σλαβικῶν λαῶν, καὶ διὰ τῶν ἄλβανικῶν βραχιόνων θὰ διαδράμωσιν ἀσφαλῶς καὶ εὐκλεῶς τὸ μέγα στάδιον, τὸ ὑπὸ τῶν ἔθνικων πύθων καὶ στάσεων καὶ τῶν ἱστορικῶν παραδόσεων διαχαράχθεν. Ὑπερέχοντες δὲ τότε κατὰ πληθυσμὸν καὶ δύναμιν θὰ διατηρήσωσι μετὰ τῶν πρωτείων τὴν πολιτικὴν ἐνότητα τῶν ἀνατολικῶν χωρῶν, τὴν ἀναπόσπικτον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, καὶ ἀμφοτέροι ὁμοῦ οἱ λαοὶ θὰ ἀναδειχθῶσιν ἀνυπέρβλητον τῆς καθ' ὅλου εὐρωπαϊκῆς ἐλευθερίας προπύργιον. Τοῦτο δὲ πρέπει νὰ ἐπιδιώξῃ ἡ Ἑλλὰς ἐν τῷ μέλλοντι, πάσῃ δυνάμει καὶ θυσίᾳ, ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὴν κυρίαν ὁδὸν τοῦ μεγαλείου αὐτῆς, καθ' ὅτι καὶ ἡ πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὁδὸς διέρχεται σήμερον μόνον διὰ τῆς Ἀλβανίας, καὶ μετ' αὐτῆς φυσικὸν παρακολούθημα ἔσται καὶ ἡ κατοχὴ τῆς Μακεδονίας, καὶ ἡ ὑπεροχὴ τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου ἀναμφισβήτητος ἐπὶ τῶν ἐντεῦθεν τοῦ Αἴμου χωρῶν. Τοῦναντίον δὲ μάλιστα οἱ Ἕλληνες μόνον οὐτὲ νὰ βαδίσωσι θὰ δυνήθωσι πρὸς τὴν Μακεδονίαν, ἐπομένως ξένον τῆς Εὐρώπης κράτος ποιήσεται τὴν κατάληψιν αὐτῆς, οὔτε νὰ κατὰσχῃσιν ἀσφαλῶς τὰς μακεδονικὰς χώρας, ἔχοντες πολέμιον τὸν κατέχοντα τὴν Ἀλβανίαν, ἐπομένως καὶ τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν ἀπὸ Θεσσαλονίκης εἰς Βιέννην μεγάλην ἀρτηρίαν τῆς εὐρωπαϊκῆς ἐμπορίας. Ἡ Ἑλλὰς θὰ δυνήθῃ τότε νὰ ἐξασφαλίσῃ πάσας τὰς χώρας αὐτῆς μόνον διὰ τῆς στρατηγικῆς σπουδαιότητος τῆς Ἀλβανίας, ἐν τῷ ἱποτικῷ καὶ εὐφρεῖ λαῷ τῆς ὁποίας θὰ

εὐρὴ στρατὸν, ὅστις ἐδείχθη δεξιὰ χεὶρ καὶ ἐδραϊότατον τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους ὑποστήριγμα, ἃ τε συντελέσας εἰς τὴν ἐξάπλωσιν αὐτοῦ, διότι καὶ εἰς τὰς τελευταίας μάχας τῆς Σίπκας καὶ Πλεύας ἔπεσαν 22000 Ἀλβανοὶ μετὰ γενναίαν αὐτῶν ἀντίστασιν, περὶ τῆς ὁποίας στεντορεία τῇ φωνῇ λαλοῦσι τὰ ἀνδραγαθήματα αὐτῶν. Κατέχουσα δὲ ἡ Ἑλλὰς τὰ ἀπρόσιτα ἄλβανικὰ ὄρη καὶ ἔχουσα ἐπικουρὸν τὸν μάχιμον ἄλβανικὸν πλαθυσμὸν θὰ ἠνάγκαζεν ἐχθρὸν πολυάριθμον νὰ σταματήσῃ πρὸ τοῦ Ἀξίου ἢ τοῦ Θυάμυδος, ὥς τοῦτο ἐδείξατο ἐμπράκτως διὰ τῶν Μποτσαραίων καὶ Τσαβελλαίων, τῶν Μποτσαραίων καὶ Ἀναργυραίων, τῶν Κριεζαίων καὶ Κουντουριωτῶν, τῶν Μιαουλῶν καὶ Σαχτουρῶν, τῶν Τσαμαδῶν καὶ Σαχινῶν, διὰ τῆς μεγάλης καὶ περὶνου Μπουμπουλίνης καὶ τῆς ἀτρομήτου καὶ τουρκομάχου Δέσπης, καὶ διὰ τῶν ἄλλων τῆς Ἀλβανίας περιπόστων ἐν τῇ ξηρᾷ πολεμιστῶν καὶ παραδόξων ἐν τῇ θαλάσῃ ἡρώων.

Πρὸς ἐπιτυχίαν δὲ τοῦ ποθυμένου σκοποῦ ἡ Ἑλλὰς ὀφείλει νὰ ἔλθῃ εἰς διαπραγματεύσεις πολιτικῶν σχέσεων μετὰ τῶν Μπέηδων Ἀλβανῶν, ὥς ἐνεργούσιν εἰς τοῦτο ἡ Αὐστρία καὶ Ἱταλία, αἵτινες ἔχουσιν ἀπολύσει τοὺς πράκτορας αὐτῶν εἰς τὰ πλείστα μέρη τῆς Ἀλβανίας ἐπ' ἴσης νὰ ποστειλῇ πράκτορας καὶ προξένους λίαν προσηνεῖς καὶ περιποιητικούς τοῖς Ἀλβανοῖς καὶ εἰδήμονας τῆς Ἀλβανικῆς γλώσσης, ἄνευ τῆς γνώσεως τῆς ὁποίας οὐδὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ κατορθώσωσι. Τὴν ἄλβανικὴν γλῶσσαν ἠδύνατο νὰ μάθῃ καὶ ἡ Α. Υ. ὁ διάδοχος ὡς ἐξέμαθεν αὐτὴν ἡ Α. Μ. ἡ βασίλισσα ἡμῶν Ὀλγα, ἀφοῦ ἡ Ἑλλὰς ἔχει ἐν τῷ κράτει αὐτῆς τόσους Ἀλβανούς καὶ ἀποβλέπει καὶ εἰς τὴν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀλβανῶν συνένωσιν, ὥς τοῦτο συμβαίνει εἰς τὰ ἄλλα εὐρωπαϊκὰ κράτη, καὶ μάλιστα ἐν Αὐστρίᾳ, ὅπου οἱ βασιλεῖς ἢ οἱ διάδοχοι αὐτῶν, ἐκμανθάνουσι πᾶσας τὰς διαφόρους ἐν τῷ κράτει αὐτῶν λαλουμένας γλώσσας. Ἡ δὲ Αὐστρία ἐξακολουθεῖ ἀποστέλλουσα εἰς τὴν Ἀλβανίαν ἀνδρας λογίους καὶ ἱκανούς νὰ σπουδάζωσι τὴν Ἀλβανικὴν γλῶσσαν, ὥς ἄλλοτε τὸν Hahn καὶ ἐσχάτως τὸν Jarnik καὶ νὰ σχοληθῶσιν εἰς τὴν Ἀλβανολογίαν διὰ διπλοῦν σκοπὸν, διὰ τε πολιτικὸν καὶ διὰ πλουτισμὸν τῆς φιλολογίας τῆς, καθ' ὅσον ἡ τῶν Σκυπεταρῶν γλῶσσα διὰ τῆς μεγάλης καὶ σπουδαίας σχέσεως πρὸς τε τὰς ἰνδογερμανικὰς καὶ τὰς νεωτέρας γλώσσας θὰ γείνη ταχέως ὑποκείμενον ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης, καθάπερ καὶ ὁ ἄλβανικὸς λαὸς θὰ ὑπομνήσῃ προσεχῶς σπουδαῖον ζήτημα πολιτικόν, καὶ ἴσως θὰ εἰσαχθῇ ἡ γλῶσσα αὕτη εἰς τὰ πανεπιστήμια τῆς Γερμανίας ὡς ἐπικουρικὸν μάθημα τῆς γλωσσολογίας καὶ συγκριτικῆς μυθολογίας καὶ τῆς ἀρχαιολογίας. Πῶσον ἐξιστάμεθα καὶ θαυμάζομεν τὰ καλλιτεχνικὰ μνημεῖα τῆς ἀρχαίας τέχνης τῶν προγόνων ἡμῶν καὶ δὲν πρέπει νὰ θαυμάσωμεν καὶ τὴν ἄλβανικὴν γλῶσσαν, προῖον τῶν παλαιτάτων προγόνων, τῶν Πελασγῶν, ἥτις καὶ αὕτη ἐπ' ἴσης διετηρήθη ὡς τοιοῦτον μνημεῖον ἀπὸ τῶν προϊστορικῶν χρόνων χωρὶς ν' ἀλλοιωθῇ τὸ παράπαν, δι' ὅτι μόνον ξενισμοὶ τινες παρεισέφεραν; Καὶ οἱ μῦθοι δὲ τοῦ Περσέως καὶ ἄλλων ἡρώων καὶ ἡμιθέων, ἀκμασάντων κατὰ τοὺς ἰδίους πελασγικούς χρόνους, ὅποτε δὲν εἶχεν ἀνακαλυφθῇ καὶ ἡ ἑλληνικὴ γραφὴ, καὶ ἐπὶ αὐτοῦ μάλιστα τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἀλλὰ μεταβιβάζονται ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, ἐξηκολούθησαν νὰ μεταβιβάζωνται οὕτω ἀπὸ τότε μέχρι σήμερον εἰς τοὺς ἰδίους Πελασγούς (Ἀλβανούς), ἅτε μὴ ὑπαρχούσης ἐτι καὶ νῦν γεγραμμένης τῆς ἄλβανικῆς γλώσσης, χωρὶς νὰ νομίσῃ τις ὅτι εἶνε εἰλημμένοι ἐκ τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας, διότι ὑπάρχουσιν ἄλλαι ἐκδόσεις μύθων παρὰ τοῖς

Ἄλβανοις διάφοροι τοῖς ἑλληνικοῖς μύθοις ἐπὶ τῶν αὐτῶν προσώπων. Καὶ ποίησις δὲ ἐπικὴ διεσώθη κατὰ τὸ ὁμοίωμα τῆς παλαιότητος ποιήσεως ἐν τῷ ἄλβανικῷ λαῷ, ὡς καὶ λυρική ποίησις εἰς μελίρρυτον γλῶσσαν· οὕτω ποιηταὶ ἐπιστῆμιοι εἶνε ὁ τῆς Ἰταλίας ἄλβανός Δε Ράδας καὶ ὁ τῆς Κολωνίας τῆς Κορυτσᾶς Καμπέρης, ὁ Ἀνακρέων οὗτος τῆς Ἀλβανίας. Τῆς δημοτικῆς ποιήσεως λίαν φυσικὴ εἶνε ἡ ἀνάπτυξις, καὶ ποιήματα δὲ πολλὰ ὑπάρχουσιν ἐξυμνοῦντα ἰδίᾳ τὴν φύσιν. Ἐν τοιοῦτον ποίημα εἶνε τὸ πρὸς τὸν βασιλέα τῶν ἀνθέων, *ρόδορ*, ὅπερ πεπολιτισμένοι τινὲς νέοι ἄδουσιν αὐτὸ ἐν Ἀλβανίᾳ διὰ τῆς εὐρωπαϊκῆς μελωδίας, δι' ἧς μέλπουσι τὸ ἑλληνικὸν ἄσμα εἰς τὸ ρεῖμα τῆς ζωῆς μου». Ἀλλὰ καὶ οἱ χοροὶ (ὁ *τσάμικος* κλπ.), οὓς χορεύουσιν οἱ τε Χριστιανοὶ καὶ Μωαμεθανοὶ Ἀλβανοί, εἶνε παρεμφερέστατοι τοῖς ἀρχαίοις ἑλληνικοῖς χοροῖς, διατηρηθέντες ἐκ παλαιτάτων χρόνων. Δὲν ἔχει λοιπὸν δίκαιον ὁ κ. Meyer διατεινόμενος ἐν τῇ πάννυ καλῇ περὶ Ἀλβανῶν δημοσιευθείσῃ ἐσχάτως ἐν τῇ «Κλεισί» διατριβῇ του ὅτι οἱ μῦθοι οὗτοι διεδόθησαν διὰ τῆς τῶν γειτόνων ἐπικοινωνίας ἀπανταχοῦ καὶ εἰς λαοὺς οὐχὶ συγγενεῖς πρὸς ἀλλήλους. Ἐπ' ἱσῆς ὅτι κατ' ἀνταπόκρυσιν τοῦ ἐσχάτως τελευτήσαντος ἐν Πειραιεὶ Ραϊνόλδου δὲν ἐλλείπει παρὰ τοῖς ἐν Ἑλλάδι Ἀλβανοῖς, ἡ λατινικὴ γραφή, ἐν ᾗ οὗτοι χρῶνται τῇ ἑλληνικῇ· δι' ὅτι αὐτοὶ ἴσα ἴσα οἱ μῦθοι, οἱ χοροὶ, ἡ μᾶλλον μονότονος μουσικὴ, αἱ παραδόσεις, αἱ παιδιαί, αἱ θρησκευτικαὶ τελεταὶ καὶ τὰ τοῦτοις παραπλήσια ἀποδεικνύουσι ἐκτὸς τῆς γλώσσης καὶ τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων τὴν παναρχαϊκωτάτην πελασγικὴν τῶν Ἀλβανῶν καταγωγὴν.

Ἐπὶ τοῦτοις ἡ Ἑλλάς ὀφείλει νὰ φροντίσῃ περὶ τῶν σχολείων τῆς Ἀλβανίας, ὑποθάλλουσα αὐτὰ διὰ χρημάτων καὶ ἐκπαιδεύουσα ἐξ αὐτῆς νέους, διότι αὐτοὶ μάλιστα οἱ νέοι, ἐκπαιδευόμενοι ἐν Ἑλλάδι καὶ ποδηγετούμενοι, δύνανται

νὰ λούτωσιν ἐκεῖ τοὺς κατοίκους κάλλιον παντὸς ἄλλου εἰς τὰ ἄνματα τῆς ἑλληνικῆς παιδείας. Ἐὰν δὲ ἐνίοι τῶν Ἀλβανῶν θέλωσι τὸν γραμματισμὸν τῆς ἄλβανικῆς γλώσσης ἐπομένως καὶ τὴν πρὸς ἐκμάθησιν εἰσαγωγὴν αὐτῆς εἰς τὰ σχολεῖα αὐτῶν, πρέπει νὰ ἐπινοήσωσι γραφὴν ἐνιαίαν καὶ τοῖς πᾶσιν εὐπρόσδεκτον πρὸς ἀποκατάστασιν ἐνός καὶ μόνου πνευματικοῦ δεσμοῦ τῶν διαφόρων ἄλβανικῶν διαλέκτων. Ἡ δὲ γραφὴ αὕτη δεόν νὰ στηρίζηται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς γλωσσολογίας καὶ τῆς ἐπιστήμης, διατηροῦσα πᾶσαν τὴν χάριν, ἣν φύσει αὕτη κέκτηται, χωρὶς δηλαδὴ νὰ παραλειφθῶσιν οἱ τόνοι καὶ οἱ δίφθογγοι τῆς ἀδελφῆς αὐτῇ ἑλληνικῆς γλώσσης, μήτε δὲ νὰ γίνῃ ἀναστροφή καὶ στίξεις τῶν γραμμάτων καὶ σύμπτωσις πολλῶν ὁμοῦ συμφώνων, ὅποτε θὰ ἐπέλθῃ χασμῶδια, διότι ἡ ἄλβανικὴ λαλιά, ὡς προσέλκνος καὶ προσημέριος εἶνε κατὰ πολλὰ πλουσία, ὡς πᾶσαι αἱ τοῦ Ἰνδοευρωπαϊκοῦ στελέχους φωναί, ἀφοῦ μάλιστα μόνη αὕτη ἐκτὸς τῆς ἑλληνικῆς ἐξ ὧν τῶν Ἰνδογερμανικῶν γλωσσῶν διετήρησε τὰ ἀπλᾶ γράμματα **δ** καὶ **θ**. Οὕτως ἡ ἐν τῇ σανσκριτικῇ λέξις *μάδων* διεσώθη καὶ ἐν τῇ παραφράδι αὐτῆς ἄλβανικῇ (πελασγικῇ *μάδε* (θῆλ. καὶ μαθ ἄρσε. ἐναλλαγὴ τοῦ **δ** εἰς **θ**) ἐν δὲ τῇ λατινικῇ ἔπειτα ἐτράπη τὸ **δ** εἰς **γ** : *magnus*, καὶ ἐν τῇ ἑλληνικῇ τὸ **α** ἀκόμη εἰς **ε** : μέγας. Αἱ λέξεις *ροῦσε* ἐκ τῆς σανσκριτ. *sounasa*, οὕγε (ἰδὼρ) ἐκ τοῦ βουωτικῆς οὐδαρ—ατος, *λέπουρ*—λαγῶς πρὸς τὸ λατινικὸν *lepus-oris* καὶ τὸ αἰωλικὸν *λέπορις*—εος. *Κάλε*—ἵππος πρὸς τὸ δημηρικὸν *κέλης*. *Μενί* καὶ *μερί*—ἀνάθεκτος ὀργὴ πρὸς τὸ δημηρικὸν *μήνις*. *Δέ*—γῆ πρὸς τὸ δωρικὸν *δᾶ*. *Ντέτ* (*ιᾶτ*)—θάλασσα πρὸς λέξιν *Θέτις*. *Νέμε*—κατάρα, ὀργή, κακὸς δαίμων πρὸς τὴν λέξιν *νέμεσις*. *Αἶθε*—πυρετός, διὰ τὴν ἐν τῷ πυρετῷ κατάστασιν τοῦ αἵθιν, καίειν, ἥτις πρέπει νὰ γραφῇ διὰ τῆς διφθόγγου *αι*, κτλ. Ἀλλ' ἐπιλείπει ἡμᾶς ὁ χρόνος ἐπιχειροῦντας νὰ ἔκτα-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. τῆς ἀριθ. 467)

— Ἀ! ἀνέκραξε μετ' ἐξάψως ἐκπληξιάσης τὸν Ἰάκωβον, ἐγνώριζα καλῶς ὅτι θὰ συμφωνούσατε μαζί μου ἐὰν σὰς ὠμίλουν.

— Ἀναμφιβόλως, δεσποινίς, ἐπειδὴ πιστεύω, καθὼς σεῖς, ὅτι ὁ Λυκογιάννης ἀδίκως κατηγορήθη· ἀλλὰ τί θέλομεν πράξει; Τί μέλλω νὰ πράξω ἐγώ;

— Κύριε Γρανδὲν, ἀρκεῖ πρὸς τὸ παρὸν ὅτι ἐπέισθητε ὅτι ἀποδίδετε καὶ πάλιν τὴν φιλίαν σας εἰς τὸν δυστυχῆ ἄγριον.

— Ενδιαφέρεσθε πολὺ διὰ τὸν δυστυχῆ τοῦτον, δεσποινίς! Τὸ μέτωπον τῆς νεάνιδος κατέλαθεν αἵφνης ἐρυθρότης καὶ ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Τί σημαίνει τοῦτο; διελογίσθη ὁ λοχαγός.

— Ἀμφέβαλλα περὶ τοῦ Λυκογιάννη, εἶπε· τὸν ἐνόμισα ἔνοχον, τώρα τοῦ ἀποδίδω τὴν φιλίαν μου, δεσποινίς· ἀλλὰ τοῦτο εἶνε μικρὰ χάρις δι' αὐτόν, τώρα ποῦ κατηγορεῖται δι' ἐγκλημα, ὅπερ δὲν διέπραξεν.

— Ἀλήθεια, ἀπήντησεν ἡ Ἑρριέττη θλιβερώς· ἀλλὰ ὀφείλομεν νὰ περιμένωμεν· μάλιστα, πρέπει νὰ περιμένωμεν. Ὁ κ. Βιολαῖν ἔχει φίλους ἐν Ἐπινάλ καὶ εἰς Παρισίους, πρόσωπα μεγάλα, καὶ θὰ συντελέσουν νὰ μετριάσωσι τὴν τύχην τοῦ δυστυχούς.

Εἶμαι εὐχαριστημένη, κύριε Γρανδὲν, πολὺ εὐχαριστημένη, εὐτυχῆς, διότι δὲν θὰ ἦνε πλέον εἰς τὸ δάσος. Διὰ τῶν ἐνεργειῶν σας οἱ χωροφύλακες μπόρεσαν καὶ τὸν συνέλαβον· δὲν σὰς μνησικακῶς διὰ τοῦτο, καλῶς ἐπράξατε. . . Εἶνε δυνατόν νὰ ζῇ πάντοτε τόσον ἀθλίως; Τώρα θὰ διδαχθῇ, θὰ μεταβληθῇ, εἰς ἄνθρωπον πεπολιτισμένον, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. . . Λέγω περιπλέον, κύριε, ὁ Λυκογιάννης θὰ γίνῃ μέγας ἄνθρωπος! Εἶνε ἀγαθός, γενναῖος, ἀφωσιωμένος, νοήμων, με εὐγενῆ αἰσθήματα, μάλιστα· ὁ Λυκογιάννης κατέχει ὅλα τὰ προσόντα, ποῦ κάμνουν τοὺς μεγάλους ἀνθρώπους!

Ἀ! ἀνέκραξεν ἐνθουσιωδῶς, τὸν γνωρίζω ἐγώ, τὸν γνωρίζω! Τὴν φορὰν ταύτην ὁ Ἰάκωβος δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀμφιβάλλῃ. Ἡ Ἑρριέττη ὑπήκουσεν εἰς τὰς ἐξορμήσεις τῆς καρδίας της ἐπρόδωσεν ἑαυτήν.

— Συγχωρήσατέ με δεσποινίς, εἶπεν ὁ νεάνις, ἀλλὰ ὁ

θώμεν εἰς τοῦτο πολὺ ἐπιφυλασσόμεθα ὅμως ὅπως ἐν ἄλλῃ εὐκαιρίᾳ ἀναπτύξωμεν ἐκτενέστερον τὸ θέμα ἡμῶν τοῦτο περὶ τῆς γλώσσης τῶν ρηξηνῶρων θυμολογόντων Συμπεταρῶν.

Δέλεπερ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Σπανιώτατον σχεδὸν εἰς τὰ δικαστικά χρονικά! Τὸ Συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν συνιστάμενον ἐκ τῶν ἀξιολύμων δικαστῶν Ἀμπελά, Δραγοῦμη καὶ Φωτομάρα ἀπέλυσε τὸν κ. Ἀσλάνην, δικαιολογήσαν τὴν ἀπόπειραν ἀναιρέσεως ὡς προϊόν διανοητικῆς συγχύσεως. Συνήθως τὰ δικαστικά συμβούλια εἶνε δειλὰ, φίλα δὲ πάντοτε τῆς βραδύτητος, ἀφίουν τὰς ὑποθέσεις αὐτὰς εἰς τὰ Κακουργολικεῖα, μὴ τολμῶντα νὰ λαμβάνωσιν οὐδαμῶς πρωτοβουλίαν. Χαίρομεν ὅτι εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, ἔχουσιν ὕψιστον κοινωνικὸν ἐνδιαφέρον, τακτικὸν δικαστήριον ἡθώωσε τὸν κ. Ἀσλάνην, ζητήσαντα νὰ φονεύσῃ τὸν ἀχρεῖον προδότην τῆς συζυγικῆς τιμῆς του. Τοιαύτη συνοπτικὴ διαδικασία εἶνε σημεῖον κοινωνικῆς ὑγείας καὶ συγχαίρομεν τοὺς κυρίους δικαστὰς, οἵτινες μᾶ, ἔδειξαν τὰ ἀγαθὰ αὐτὰ σημεῖα καιρῶν.

Συγχρόνως παρεπέμφθη ὁ Γεώργιος Χανιώτης ἐπὶ κλοπῇ.

Εἰς τὸ Νυκτοχώρι τοῦ Λαυρίου, ὀνομασθὲν Νυκτοχώρι, διότι ὁ πρῶτος οἰκιστὴς νύκτα τινα ἐτόλμησε καὶ ἀνήγειρεν οἰκίσκον, ἐνῷ ἦτο ἀπηγορευμένον, καὶ ἐχρσέμευσεν ὁ οἰκίσμος ὡς θεμέλιον τοῦ ἀνθοῦντος τῶρα χωρίου, χάρις εἰς

τὴν φιλοκαλίαν τοῦ εὐφυοῦς μηχανικοῦ τῆς Ἑταιρίαν Πάνου Μπασιάκου, κατοικεῖ ὁ ὑπομοίραρχος τοῦ Λαυρίου, ὁ νοήμων καὶ δραστήριος κ. Χρυσάφης. Ἀπὸ τοῦ παραθύρου τῆς οἰκίας προχθὲς Τετάρτην εἶδεν ἡ ἀδελφή του μετὰ μεσημβρίαν τέσσαρας πέντε ἀνθρώπους ὑπερπηδῶντας ὡς ἄλλους Λυκογιάννηδες τοὺς ἀποκέντρους καὶ ἀγρίους βράχους τοῦ Θεριοῦ, φέροντας κάτι τι ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν, τὸ ὅποιον ἐξέλαβε διὰ κανένα ἐπανοφόρι, ἢ τίποτε ἄλλο κλαπὲν ὑπ' αὐτῶν, καὶ ὡς καλὴ ἀδελφὴ τοῦ ὑπομοιράρχου κατήγγειλε τὸ πρᾶγμα εἰς τοὺς χωροφύλακας.

Τί δὲ ἀνεκάλυψαν; Ὅτι τρεῖς φαυλόβιοι ἐξ Ἀθηνῶν συνεταιρισθέντες μετὰ δύο μανάβηδων τοῦ Λαυρίου ἐκ συστάσεως ἐπορθαλιάσαντες ἕνα εὐεῖδῃ ναυτοπαῖδα τοῦ πρὸ 8 ἡμερῶν ναυλοχοῦντος γαλλικοῦ πλοίου Ἑσκαμβρέρα, ἐκφορτώσαντος καύσιμον ὕλην καὶ φορτόνοντος ψευδάργυρον, πιρέλαβον ἀπατήσαντες δηλαδὴ πρὸς διασκέδασιν, καὶ ἀφοῦ τὸν ἐμέθυσαν μέχρι ἀναισθησίας, τὸν παρέλαβον ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν—καὶ ἦτο αὐτὸ τὸ δυστυχὲς θῦμα τὸ ἐπανοφόρι, ὅπερ εἶδεν ἡ ἀδελφὴ τοῦ μοιράρχου—καὶ τὸν ὠδήγησαν εἰς τοὺς βράχους τοῦ Θεριοῦ ὅπου ἐξήσκησαν ἐπὶ πτώματος σχεδὸν τὰς θηριώδεις φιληθόνους ὁρμὰς τῶν καὶ οἱ πέντε! Εὐτυχῶς οἱ χωροφύλακες συνέλαβον τοὺς τρεῖς ἐξ αὐτῶν. τῶν δύο ἀποδρασάντων. Εὐρέθησαν ὠπλισμένοι ἔχοντες μαχαίρας εἰς τῆς κάρτσες τῶν. Τὰς ἀνακρίσεις ἔκαμε ὁ ἐρηνοδίκης κ. Σίμος, ἀπόντος τοῦ ὑπομοιράρχου λόγῳ ὑπηρεσίας. Τὴν δὲ ἱατροδικαστικὴν ἐκθεσιν ὁ ἀξιόλογος ἱατρός κ. Παπαδόπουλος. Ὁ ναυτοπαῖς ἦτο ἀσθενὴς ἐπὶ δύο ἡμέρας. Ὁ κυβερνήτης τοῦ γαλλικοῦ πλοίου ἐν τῇ ἀγανακτήσει του ἔλεγε πρὸς τὸν ἱατρὸν, ὅτι ἐντρέπεται, διότι εἶνε Ἕλλην. Ἄν καὶ τὰ θηρία δὲν ἔχουν ἐθνικότητα, Γάλλος δὲ βουλευτὴς συνελήφθη πρὸ δεκαετίας ἐπὶ παρομοίαις ἀποπειραῖς. Ἡ κοινωνία τοῦ Λαυρίου ἐταράχθη καὶ ἀναμένει αὐστηρὰν τιμωρίαν τῶν κακούργων.

καθένας θὰ ὑπέθετεν ἀληθῶς, ὅτι ἄλλο αἶσθημα πλὴν τῆς εὐγνωμοσύνης κρύβετε εἰς τὴν καρδίαν σας ὑπὲρ τοῦ Λυκογιάννη.

Ἡ Ἑρριέττη ἡγέρθη διὰ μιᾶς κινήσεως λίαν τεταραγμένη καὶ περιέβλεψε κύκλῳ μετὰ τινος φόβου..

— Μὴ προσβάλλεσθε δεσποινίς, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰάκωβος, ἐνόμισα καθῆκόν μου νὰ σὰς εἰδοποιήσω ὅτι, ὁμιλοῦσα οὕτω περὶ τοῦ Λυκογιάννη, μπορεῖτε νὰ δώσῃτε ἀφορμὴν εἰς ὑποθέσεις. . .

— Ὅτι τὸν ἀγαπῶ, δὲν λέγετε τοῦτο;

— Δεσποινίς. . . ἐπιθύρειν ὁ Ἰάκωβος.

— Κυρίε Γρανδὲν, εἶπεν αὐτὴ διὰ φωνῆς βραδείας καὶ σοβαρᾶς, εἰσθε γάλλος ἀξιωματικὸς, δηλαδὴ ἄνθρωπος μὲ καρδίαν καὶ τιμὴν, εἰς τὸν ὅποιον δύναται τις νὰ ἔχῃ πλήρῃ ἐμπιστοσύνην. Εἰς ὑμᾶς θέλω νὰ ἐμπιστευθῶ τὸ μυστικόν μου, τὸ μυστικόν, ὅπερ μὲ κατατρέπει, μὲ βασανίζει, τὸ ὅποιο ἀποκρύπτω ἀπὸ ὅλους, ἀπὸ τὴν μητέρα μου, ὡς τὸ τρομερώτατον πρᾶγμα. Ἄ! νομίζω ὅτι ἂν τὸ εἶπω εἰς ὑμᾶς, ὅστις τοσούτῳ ἡγαπήσατε τὴν Ἰωάνναν, θὰ αἰσθανθῶ ἀνακούφισιν. . . Λοιπὸν, μάλιστα, κ. Ἰάκωβε, ἀγαπῶ τὸν Λυκογιάννην, ἀγαπῶ τὸν ἄθλιον τοῦτον ἀγριάνθρωπον.

Ὁ Ἰάκωβος σιωπηλὸς παρετήρει αὐτὴν θλιβερῶς.

— Τὸν ἀγαπῶ, καὶ αὐτὸς ἐπίσης ὁ δυστυχὴς μὲ ἀγαπᾷ,

ἐξηκολούθησεν αὐτὴ, καλύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν της. Εἶνε τοῦτο αἰσχρὸν, εἶνε μανία, εἶθε νὰ μὴ ἦτο! Δὲν εἶνε ἀπίστευτον κύριε; Καὶ ἐν τούτοις τοῦτο εἶνε ἀληθές, ἀληθές. . . Ἄ! Ἐὰν θλίβωμαι διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς εὐτυχίας σας, κύριε Γρανδὲν, δύνασθε ἑμοίως νὰ μὲ οἰκτερίρῃτε, διότι εἶμαι λίαν δυστυχής.

Ἠννόησα καλῶς ὅτι ἐστερούμην ὑπερηφανείας, ἀξιοπρεπείας, ὅτι δὲν εἶχον πλέον τὸ σέβας πρὸς ἑμαυτὴν· παρωγισμένη καὶ μανιώδης κατ' ἑμαυτῆς, ἠθέλησα νὰ ἀποσπάσω ἀπὸ τῆς καρδίας μου τὸν ὀλέθριον τοῦτον ἔρωτα, ὅστις μ' ἔκαμνε νὰ ἐρυθρίω, ἐφοβούμην, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην. . .

Κατὰ τὰς πρῶτας ἡμέρας τοῦ πολέμου, ἀνεχωρήσαμεν ἡ μήτηρ μου καὶ ἐγὼ μακρὰν, πλησίον τῆς Ἰσπανίας. Εἶπον κατ' ἑμαυτὴν: «Ἡ ἀπομακρυνσις εἶνε ἐκεῖνο τοῦ ὁποίου ἔχω ἀνάγκην· ἐκεῖ κάτω θὰ εὕρω διαχύσεις, μὴ βλέπουσα πλέον, μὴ ἀκούουσα περὶ αὐτοῦ, θὰ τὸν ἀπομακρύνω ἀπὸ τὸν νοῦν μου, θὰ τὸν λησμονήσω!»! . . . Καὶ ὅμως ὄχι. Ἐπανήλθον εἰς Βωκυρὸν ἀσθενεστέρα ἢ πρότερον! Εἶνε πάντοτε μέσα σ' τὸν νοῦν μου.

Ἡ μήτηρ μου ἀνησυχῶσα μὲ ἔρωτᾷ καὶ δὲν τολμῶ νὰ τὴν ἀποκριθῶ. Δὲν δύναμαι νὰ παραστήσω τί ὑποφέρω φέρουσα ἐπὶ τοῦ προσώπου τὸ προσωπεῖον τοῦ ψεύδους, κρυπτομένη ἀκαταπαύστως, φαινομένη πύθμιος καὶ μεδιώσα, ἐνῷ ἐπιθυμῶ νὰ κλύσω! Ἄ! κύριε Γρανδὲν, τοῦτο μὲ κά-